

ANGYALFÖLDI ÖRÖMHÍR

A Budapest-Angyalföldi
Evangélikus Egyházközség
adventi körlevele
2019. december

Gyermek(ség)re vágyva

**„Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek,
mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.
Aki tehát megalázza magát, és olyan lesz, mint ez a kisgyermek, az a na-
gyobb a mennyek országában.” (Mt 18,3-4)**

Az adventi, karácsonyi időszakban óhatatlanul is nosztalgikus hangulatba kerül az ember. Visszagondolunk az elmúlt évek, évtizedek előkészületeire és ünnepeire. Miben volt hasonló és mennyire volt más sok minden. Én szívesen idézem fel gyermekkorom karácsonyait, mert minden évben hasonló menetrend, keret szerint éltük meg, ami biztonságot adott. Ennek a hagyománynak a továbbadására törekszünk gyermekeink életében is. Hiszen ezek az évek soha nem jönnek vissza, csak hangulatukat tudjuk visszaidézni. Ha az élethelyzetünk olyan, hogy nincsenek körülöttünk kisgyermek, mi is biztosan voltunk kicsinyek. És bizony ebben az életszakaszban voltunk a legnyitottabbak, legbefogadóbbak minden tekintetben.

Ezért hoztam most ezt a nem éppen klasszikus karácsonyi történetet, sokkal inkább klasszikus jézusi tanítást az olvasóknak.

Többségében valószínűleg életük derekán lévő felnőttek, családapák közé állít Jézus egy gyermeket. Jézus a korban megvetett társadalmi rétegből, a gyermekekből hív egyet közülük. Sem a kis, sem a nagy gyermekeket akkoriban nem tartották számon, helyzetük megalázó, kiszolgáltatott volt, nem voltak kitörési lehetőségeik. Amíg egy gyermek nem dolgozott, a munkaerőpiacon nem volt értéke, és a családban sem.

A tanítványok első gondolata biztos a felháborodás lehetett. Miért pont ők? Aztán kénytelen voltak elgondolkodni.

Amikor Jézus gyermekként érkezett a földre, ezt a megaláztatást is jelentő gyermeki létet vállalta fel. Jézus tudta, mit jelent kiszolgáltatottnak lenni, pedig lehetett volna másként is. Itt az eredeti görög szövegben a tanítványoknak bemutatott „paidon”, azaz egészen kis gyermek, aki még feltétel nélkül bizik szüleiében. A gyermek is önmaga érdekeit nézi, tehát nem büntelen vagy ártatlan, de kezdetben még nem tudatos rosszindulatból, versenyből önző, hanem mert vágyik a biztonságra. Aztán persze hamar eltanul mindent. De a rossz tapasztalat nélküli gyermek még nem kiábrándult, nem gyanakvó, hanem nyitott a másokra. Érdeklődése nemcsak azok felé a dolgok felé van, amelyekhez konkrét érdeke fűződik, hanem egyszerűen nyílt szívű. Szívébe még befér sok minden és sok mindenki.

A kisgyermek kezdetben nem akarja ledobni magáról a szülővel való szoros függési viszonyt. Automatikusan tőle kér és vár segítséget. A kér még csak-csak meggy nekünk is az Atyával való viszonyban, de a várakozás? Valahogy ebből kinővünk, még lelkészek is. Mérhetetlen nagy alázat kell ahhoz, hogy felismerjük magunkon, hogy már nem várunk újat. A tanítványok a megtérés fogalmát már ismerték, volt már sok jó-rossz tapasztalatuk, most viszont az alázatosságon van a fókusz. És nemcsak abban az értelemben, hogy ideje leszállni a magas lóról. Tessék a kisgyermekről példát venni!

Karácsony környékén nagy kísértése az embernek, hogy leragad a kisdéd Jézusnál, az ártatlan csecsemőnél, akit az adventi időszakban sokan csak „Jézuskáznak” és kívánságteljesítő ünnepi díszletként „használnak”. Veszélyes lera-
gadni ott, hogy Jézus egy istállóban született kedves gyermek. Jézus a világ Ura és Megváltója. Róla, nem mint gyermekről, hanem mint élő Úrról gondolkodhatunk. A karácsonyi gyermekség ajándéka nemcsak Isten Fiának gyermekké léte jelenti, hanem, hogy mi magunk életkortól függetlenül tudunk-e gyermekként élni.

A gyermekek a kezdeti időszakban még azzal dicsekszenek, amit kapnak, és nem azzal, amit elértek. Így tudnak alázatosak maradni.

A görög ige itt a „tapeinoo”, aminek két jelentése van: fizikai értelemben alacsonynak lenni jelent, vagy kevésre tartani magunkat. Kevésnek tartani magamat – valójában felmérni a korlátaimat, mert még nekem is vannak, és bizalommal lehetek Isten felé, hogy ezeket azért adta, hogy a magabiztosságom el ne távolítson se tőle, se az eredeti elhívásomtól. Luther így ír, amikor ezt az igét magyarázza: „Le kell tisztogatnia bennünket, sok durva bütyköt s vadhajtatást lenyesni rólunk, míg együgyű gyermekké teremthet.” Hiszen ha erre tudunk vágni őszintén, akkor lesz igazán gyermeki a karácsonyunk, az értünk megszületett istengyermek jelenlétében.

Grendorf-Balogh Melinda
másodlelkész

Ajándékok a Tolna–Baranyai Egyházmegyből: Igei bizonyágtételek Angyalföldön

2019. november 3-án **Schaller Bernadett**, a Nagymányok–Váraljai Evangélikus Egyházközség lelkésze, a Bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium, Kollégium, Általános Iskola és Alapfokú Művészetoktatási Iskola iskolalelkésze érkezett hozzánk, fogadta el meghívásunkat férjével és kislányával együtt. A lelkésznő egyházunk által kijelölt alapigéből (Fil 2,12-15) prédikált, és ismertette a korai keresztyénség helyi közegét és lehetőségeit, amelyben Pál apostol szolgált, és amelynek sorsa iránt felelősséget érzett. A lelkésznő saját gyülekezeti életéből vett személyes, humoros példájával is rávilágított Pál rendíthetetlen kitartására. Bátorításul így zárta igehirdetését: *„Isten szolgálatában a fél munkát mi sem engedhetjük meg magunknak. Szolgálni fél szívvel nem lehet, nem szabad, nem érdemes. Istennek csak a legjobbat szabad adni. Magunkból is.”*

Az istentiszteletet záró úrvacsorai liturgiát a lelkésznő együtt végezte gyülekezetünk parókus lelkészével.

2019. november 10-én **Makán Hargita**, a Majos–Mucsfai Társult Evangélikus Egyházközség és a Bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium iskolalelkésze végezte az igehirdetést a családi istentiszteleten a gyermekek evangéliuma szerint (Mt 19, 13-15). Az Ószövetségből Ézsau történetét elevenítette fel, a csellel kapott áldást, és az útnak indulást. A bennünk levő félelmet, aggodalmat, hogy ha elindulunk, vajon visszatérünk-e még. Ahhoz, hogy Isten országába jussunk, gyermeknek kell maradnunk mindannyiunknak. Az útra indulás előtt ne közhelyeket, semmitmondó köszöntéseket mondjunk megszokásból, hanem az Isten ígéje hangozzék minden elinduláskor.

2019. november 17-én **Aradi András**, a Tolna–Baranyai Egyházmegye esperese, a Bonyhád–Hidas–Kismányoki Evangélikus Egyházközség lelkésze szolgált Lukács evangéliuma alapján (Lk 19,11-28). Az egyházi esztendő végéhez közeledve reménység vasárnapján az ítéletről beszélt, hogy nekünk, embereknek Isten gyermekeként kell megbocsátanunk, de az ítélezést és az ítéletet meg kell hagynunk Istennek. A prédikációban ennek kapcsán a Tolna megyei Kakasd község példáját említette. A településen svábok és székelyek élnek együtt békében, sok történelmi sérelmük ellenére. A közelmúltban a székelyek vezetője bocsánatot kért a németiségtől. Az őszinte bocsánatkérés és megbocsátás az, amit meg kell tennünk, a többi Isten kezében van.

Vendéglátó gyülekezetként különleges lehetőséget kaptunk a nálunk szolgáló lelkészekről bizonyágtételeiken és hitükön keresztül, mindemellett betekintést kaptunk egy-egy vidéki gyülekezet, iskola életében végzett munkájukról is. Személyesen mindhármukat több évtizede ismerve külön öröm volt a viszontlátás, a közös alkalom.

Grendorf-Balogh Melinda, másodlelkész - Varsányi Réka, presbiter

“Istenen kérjük azt számon, amiért mi vagyunk a felelősek” - evangélikus püspök elgondolkodtató szavai

Gáncs Péter nyugalmazott evangélikus püspök érzékeny témáról a Kossuth Rádióban: az emberek miért hibáztatják Istent?

Gáncs Péter evangélikus püspök a Kossuth Rádió “Erős vár a mi Istenünk” című műsorában többek között arról beszélt, hogy az ember gyakran Istent okolja a rossz dolgokért, pedig inkább ő a felelős:

“A középkor embere azt kérdezte, hogy talál-e irgalmas Istent – és ezt Krisztusban megtalálta, a 20.-21. század embere azt kérdezi, hogy talál-e irgalmas embert.

Furcsa helyzet az, amikor a teremtmény elengedi a Teremtője kezét, majd számonkéri a sok-sok igazságtalanságot, amitől szenved a világ. De fel kell tennünk a kérdést, vajon az Isten felelős azért, hogy nem tudjuk elosztani az anyagi javakat, hogy tönkretesszük a teremtett világot? Az Isten tehet arról, hogy az egyik ember farkasa a másiknak, nem pedig testvére? Az a vád, amit Isten felé fogalmazunk meg,

az sok tekintetben visszahullik ránk, mert mi akartunk egy Istentől független világot berendezni. Amikor ennek a keserű következményeit látjuk, akkor úgy viselkedünk mint az a gyermek, amelyik kitépi magát az apjai kezei közül, földre esik, majd kérdőn néz apjára, hogy miért engedte el.

Az Istenen számon kérni azt, amiért mi vagyunk a felelősek, az nagyon fonák helyzet.

Valaki azt mondta, hogy Auschwitz óta nincs értelme Istenről beszélni, mert milyen Isten az, aki ezt megengedte. Hol volt Isten? Ott volt a gázkamrában a szenvedőkkel együtt. Isten az, aki Krisztusban együtt szenvedett és végigjárta a kereszthalált is!

Vajon tényleg Isten felelős azért, amit örült emberek kitaláltak és végigvittek?"

Forrás: mediaklikk.hu

Gyülekezeti munkatársak új lendületben

Tavasszal több egyházi fórumon olvashattuk, hogy egyházunk Országos Irodáján új típusú gyülekezetimunkatárs-képzés indul négy szakirányon.

A képzés koordinátora Gáncs Péter nyugdíjas püspök, a szervezési hátteret több osztály is biztosítja, a tanév hat konzultációt foglal magában.

Gyülekezetünk lelkészei őt embert kerestek meg, hogy vegyenek részt ezen a képzésen, közülük ketten ültek vissza örömmel „az iskolapadba”.

Dr. Győri Zsuzsanna, a Budapesti Gazdasági Egyetem főállású oktatójaként jelentkezett a gyülekezetmenedzsment szakirányra.

-Zsuzsi, azon túl, hogy mi megkerestünk ezzel a lehetőséggel, miért jelentkezettél a munkatársképzésre?

-Mi már idén év elején megbeszéltük leköszönő felügyelő asszonyunkkal, Gyöngyi nénivel (Gaál Jánosné), hogy a zárszámadás és költségvetés elkészítését átveszem tőle a következő évben. Jó lehetőségnek tartottam, hogy erre szervezett keretek között is felkészüljek. Korábban már vettem részt gazdasági jellegű tájékoztatásokon, de nem éreztem a kellő összeszedettséget és alapos tájékozódási lehetőséget.

-Ha jól értem, akkor elvárásokkal érkezettél?

-Igen, voltak elvárásaim. Kifejezetten a gyülekezet könyvelési adminisztrációban és a rendszeres bevallások, nyomtatványok kezeléséhez vártam konkrét útmutatásokat.

Kocsis István beszél nekünk a stratégiáról, ezt egyelőre mi még nem igazán tudjuk hasznosítani. Vannak nálunk sokkal nagyobb gyülekezetek, ahol sokkal tudatosabb a szervezés, sok a munkatárs a lelkészek körül. Mi még jelenleg nem vagyunk abban a fázisban a gyülekezetben, hogy stratégiát tudnánk alkotni, még rendezni kell a sorainkat. De jó látni, hogy az egyházban több helyen is van lehetőség a tudatos tervezésre.

A legutóbbi alkalommal például Sopronból érkezett az ottani egyetemről előadó, dr. Gálos Borbála klímakutató. Előadása arról szólt, hogy milyen szerepe lehet a gyülekezetnek a teremtésvédelemben. Bárdossy Tamástól sok gyakorlati tanácsot kapunk, és online anyagokat is a rendelkezésünkre bocsátottak.

Ugyanakkor fontosnak tartom azt is, hogy tudjuk, milyen cél érdekében végezzük ezeket az operatív feladatokat. Motiváló, hogy összefüggéseiben is láthatjuk a nagy egészet, fontos, hogy ezek a feladatok hogyan simulnak, illeszkednek be a nagy egészbe. Sokan jönnek vidékről is, én három gyerek mellől szánom oda az időmet, de mindannyiunk számára megerősítés, hogy tudjuk, miért vállaljuk ezt.

-Így féldőben milyenek a tapasztalataid? Lelki töltekezést is jelentenek ezek az alkalmak?

-Gáncs Pétert havonta kétszer meghallgatni nagyon nagy élmény, mindig kapok valami pluszt. A nap elején és végén keretszerűen van egy-egy igehirdetés, áhítat. Németh Zoltán lelkész, osztályvezető volt számomra a meglepetés, hiszen én eddig nem ismertem őt. Előadássorozatot tartott, egy szép ívre fűzte fel az eddigi találkozásokat: 1. Evangélikusnak lenni jó (Atya). 2. Tükröződni jó (Fiú). 3. Istenben élni jó (Szentlélek). Nagyon örülök, hogy őt is megismerhettem. A lelki és szakmai része nagyon szépen összeáll a találkozásoknak. Azt sajnálom egyedül, hogy még csak a felénél járunk. Könnyebbnek érezném a mindennapok feladatait, ha már előrébb lennénk a képzésben.

Gáspár Mónika, négygyermekes családanya, szakápoló a gyermekmunka területén mélyül el az ismeretekben.

-Mónika, te azelőtt, mint ahogy mi terveink szerint megszólítottunk volna, a templomunkban kihelyezett szórólappal a kezeden érdeklődtél tőlünk erről a képzési lehetőségtől. Milyen belső motiváció miatt jelentkeztél a munkatársképzésre?

-Már egy ideje részt veszek a gyülekezetben a gyerekek közötti szolgálatban, de magától értetődő volt számomra, hogy mivel gyermekként nekem erről nem volt élményem, nem ebben nőttem fel, szerettem volna saját ismereteket és tudást elsajátítani. Az általunk, a mi gyülekezetünkben használtak mellett kíváncsi vagyok még más módszertani anyagokra, mások tapasztalatainak megismerésére, és szeretnék fejlődni, önállóbb lenni. Ha már itt vagyok a gyülekezetben, és szívesen vagyok a gyerekek között, törekszem arra, hogy a lehető legjobban végezzem ezt a szolgálatot a legkisebbek között. Így nagy örömmel járok a képzésre.

-Hogyan alakulnak ezek a találkozások?

-Rövid áhítatok keretezik a napot. Illetve délelőtt van egy nagy közös ráhangoló, áthidaló előadás a szakirányú csoportmunka előtt. A csoportunk nagyon szerethető kis közösség a maga sokszínűségével. Egy nagyon kedves közösségnek lehetek ott a tagja a tizenévesektől a közel hatvan évesekig. Az oktatás gyakorlati jellegű, különböző módszereket próbálunk ki. Nagyon jó a hangulata ezeknek a találkozóknak. Házi feladatot is szoktunk kapni, ami jó, hogy tovább gondoljuk, forgassuk magunkban az elhangzottakat. És minden alkalommal kaptunk eddig egy ajándék könyvet.

-Mónika, te itt a mi gyülekezetünkben találkoztál egyedül még az evangélikus egyházzal. Mennyire érzed otthon magad lelki értelemben ebben a hitéleti közegben? Hiszen elég sokszínű az evangélikus egyházunk lelkisége.

-Nem érzem nagyon különbözőnek, másnak a lelkiséget. Hasonlóak az igehirdetések az általam itt Angyalföldön megszokottakhoz. És mindig van egy-egy mondat, amely szíven üt vagy megfog. Mindig más alaphelyzetben, hangulatban találunk el az igehirdetések, legutóbbi alkalommal például valami nagyon felzaklatott, és aztán ahhoz kaptam egy belső képet, amely kimozdított ebből. Mindig van valami plusz ebben az értelemben is.

(A beszélgetést papírra vetette: Grendorf-Balogh Melinda)

Tanulságok egy norvég evangélikus gyülekezetből

2019 augusztusát Norvégiában töltöttem. Sajátos utazás volt ez, mert semmilyen konkrét úti célom nem volt, csak egy nyugalmas (és a hazinál hidegebb...) helyet kerestem arra, hogy saját magamnak felolvashassam a Bibliát – az első sortól az utolsóig. Az "ötletet" erre Őrsy László jezsuita szerzetes adta 2018 nyarán, aki akkor 98 éves volt éppen (e sorok írásakor pedig lassan már a százhoz közeledik – jó egészségben). Őrsy László azt javasolta, hogy olvassuk fel magunknak egyszer a Márk szerinti evangéliumot megszakítás nélkül, egyben, mert akkor tűnik ki az evangélium hihetetlen drámaisága és magával ragadó ereje. Hozzátette azt is, hogy ez nem egy teljesíthetetlen dolog, mert ő többször megtette már, kb. két órába telik. Több sem kellett nekem: tudós ember lévén, rögtön aránypárt állítottam fel... Ha Márk evangéliuma két óra, akkor az egész Biblia hány óra? Kiderült, hogy harminc nap alatt "kényelmesen" fel lehet olvasni a teljes Szentírást, ha délelőtt is két órát, és délután is két órát olvas az ember – ami messze nem teljesíthetetlen. Fellelkesedtem. A legközelebbi szabaddá tehető harminc napom 2019 augusztusa volt.

Meg is fogadtam, hogy elvégzem ezt a tervet. Utána döbbsentem rá arra, hogy a nagyapám azt a Károli Bibliát, amelyet mindig olvasok, éppen ötven évvel korábban, 1969. augusztus 16-án (halála előtt nem sokkal) adta nekem ezzel az ajánlással: *"Szeretettel adom Csermely Péter kedves unokámnak azzal a kéréssel, tudakozd a Bibliát, mert ebben életedhez hűséges vezérfonal, az örök élethez útmutató lesz. Nagyapád: Csermely Lajos"*. El is mondtam ezt a jubileumi tervet még 2018-ban Őrsy Lászlónak. Soha nem felejttem el azt a pillantást, amit rám vetett... *"Mózes harmadik könyvét is fel akarja olvasni???" "Hát persze!"* Ma már elmondhatom: volt valami nagyon szép a véget nem érő nemzetségtáblák és Isten sátra (számos részletet négyszer is megismétlő) leírásának a becsületes felolvasásában.

Az erre szánt hónap persze minden lett, csak nem pihenés. A Károli Biblia 1927-es kiadása igen veretes nyelvet használ. Így aztán a 2012-es revideált új fordítást mellőlvastam – végig... Ahol a kettő nem egyezett (és hát oldalanként jó néhány ilyen hely volt), ott az Evangélikus Hittudományi Egyetemen frissen szerzett tudásommal megnéztem az eredeti héber avagy ógörög szöveget, hogy "kinek van igaza". Ha már itt tartok – gondoltam –, akkor az ismeretlen személy- és helységneveknek is utánanézek a net-en (tudatlanságom miatt ebből is volt több mint ezer...). Több mint ötszáz olyan ígét pedig, amelyek személyesen megszólítottak, kiírtam magamnak. Így a jegyzeteim végül is 98 oldal hosszúak lettek (tízest betűmérettel, egyes sorközzel...)

Valami pihenésre is jutott persze idő. Úsztam minden nap, és volt a közelben egy gyönyörű temető, ahol jókat sétáltam. Eredetileg annak a kápolnájában (lásd a mellékelt képen) akartam néha imádkozni, de kiderült, hogy csak a temetésekre nyitják ki. Egy norvég nyelvű temetésre meg (idegenként...) mégse ül be az ember. Így aztán keresnem kellett másik templomot. Kétszáz méterre lett is egy

evangélikus templom, ahol (mekkora ajándék!) angol szinkrontolmácsolással ment a norvég istentisztelet. Gyönyörű közösségi liturgiákat éltem meg ebben a gyülekezetben.

Amikor először jártam náluk istentiszteleten, a mellettem ülő norvég férfi azonnal beszédbe elegyedett velem (az első mondatom után angolul folytatva a szót). Sajnálkozva mondta, hogy azért vannak csak ilyen kevesen, mert nyári szabadságok vannak. (Háromszázan lehettünk a másfél ezer embert befogadó teremben...) Mihelyt kiderült, hogy magyar vagyok, elcipelte a gyülekezet magyar tagjához, aki elcipelte a vőlegényéhez, aki elcipelte a vezető lelkészhez. Ilyen hamar rövidre tudják zárni az emberi kapcsolatok láncolatán át az újonnan érkezőt a jól működő testvéri közösségek, még ha sok száz fősek is.

Igen szép volt, hogy két egymást követő hétvégén két lelképásztor vállalta azt, hogy ugyanarról: az egyház mibenlétéről tart igehirdetést (ApCsel 2,42-47 és Ef 2,13-19 alapján) bizonyítván, hogy nincsen Istennek olyan ígéje, amelyet "ki lehetne érdemlő". Hát nincs. Az igehirdetések előtt a gyülekezet egésze kérte Urunk Szent Lelkét, hogy legyen az igehirdetővel, és szólaljon meg általa az ígében az egész gyülekezetnek. Az is szép volt, amikor a kb. száz iskolás a szeptembertől munkába álló hittantanárhoz kiment az oltártérbe, és a tanárt körbeállva, kezét rátéve (a második kör gyerek meg az elsőre, a harmadik meg a másodikra, mint egy nagy karácsonyfa) áldást mondott a munkájára, és kérte az Urat, hogy tisztán adhassa át Isten ígését. Egy ilyen indítás elkíséri a hittantanárt egész munkája során – és felemeli a "gyerekeket" Urunk mellé – ahova valók.

A keresztelesek után az egész gyülekezet kiment az oltártérbe, és a lelkésszel együtt körbeállva a keresztelező családot, áldásra emelt jobb kézzel egy nagyon szép áldás-éneket mondott a megkereszteltre, a szüleinek és a keresztszüleinek, amelyben fogadalmat tett arra, hogy segíti őket egész életükben. Ez a lelkész-iktatások során elhangzó, Confirma imádságra emlékeztető liturgia oda helyezte a gyülekezet egészének a felelősségvállalását a megkeresztelt gyermekért, ahol annak lennie kell. Az istentisztelet végén az imakör tagjai egyesével várták a testvéreiket arra, hogy négy szemközt meghallgassák az imakéréseiket, és ott helyben imával is megerősítsék őket, amelyet mindegyik istentisztelet után az egész imakör közösen is megtett. Nagyon hosszú volt az imakör sor...

Nagyon szép volt a számomra az, hogy az evangélium tiszta hirdetését és a szentségek helyes kiszolgáltatását milyen sokféle módon meg lehet élni evangélikus egyházunkban. Úgy gondolom, hogy sokat tanulhatunk egymástól.

Prof. Csermely Péter, presbiter

A tizedik

2019. november 30-án, advent első hétvégéjén tartottuk a 10. adventi kézműves délutánt gyülekezetünkben. Múltidézőként állítottuk össze a következő tíz képet a növekedés és közösségépítés örömteli alkalmairól.

Köszönet és figyelemfelhívás újrahasznosításra

Az ünnepek utáni időszakban sok háztartásban feleslegessé válnak a gyertyacsonkok és koszorúalapok. A gyertyamaradványokat már évek óta a templom előterében gyűjtjük egy dobozban. Az elmúlt évben önálló kezdeményezésre már használt, de még újrahasznosítható koszorúalapok is érkeztek a gyűjtésre. Ezeket az idei családi kézműves délutánon tudtuk használni. A **gyertyák** gyülekezetünk kis gyertyaöntő műhelyében felolvasztásra és újra kiöntésre kerülnek, így a gyermekes háztartások díszei lehetnek. A 2018-as ünnepi gyűjtés eredményéből több mint 300 új gyertya készült, így feleslegünk is lett. A novemberi vendégigehirdetők gyülekezeteibe kerülhetett így több doboznyi belőlük, segítve a helyi szolgálatot. Köszönjük gyülekezeti tagjainknak, hogy élnek ezzel az egyszerű odafigyeléssel, ami egy nagyon praktikus újrahasznosítási lehetőség. Az ünnepek után idén is örömmel fogadjuk a feleslegessé vált gyertyákat és koszorúalapokat!

Meglátogatta és megváltotta népét az ÚR

Adventi sorozat és az első evangélikus istentisztelet a mai Angyalföld területén

Gyülekezetünkben már hagyomány, hogy az adventi időszakban, a vasárnap-i istentiszteleteken, tematikus igehirdetés-sorozatot tartunk, amelynek témáját és alapigéit előre megadjuk. Sokan jelezték már az évek folyamán, hogy várják az adventi sorozatot, és nagyon hálásak Istennek, hogy ilyen módon is gondoskodik arról, hogy felkészüljenek Jézus Krisztus születésének ünnepére.

Az idei évben Zakariás éneke alapján szólal meg az adventi evangélium. Amikor ezeket a sorokat írom, még tart a sorozat, de az első alkalom igei mondanivalója kiegészült egy gyülekezetünk számára fontos esemény évfordulójával.

Keresztelő János születése után ezt olvassuk: „*Apja, Zakariás, betelt Szentlélekkel és így prófétált.*” Nagyon fontos ez a bevezetés: Mert a Szentlélek az Örökkel való Istent magasztalja, olyan módon, hogy eljuttat arra az élő tapasztalatra, hogy Isten él és cselekszik, és Ő a leghatalmasabb ÚR! Az egyetlen igaz Isten! Eljuttat arra a felismerésre, hogy amim van, az nem véletlen, nem emberektől kaptam, hanem Isten ajándékozott meg, az ÚR látogatott meg és részesített áldásban, de nem önmagáért, nem azért, mert megérdemlem, hanem mert szeret az ÚR, és azért, hogy másokat építsek a kapott felismeréssel.

Ez pedig nem maradhat pusztán egy gondosan megtanult és felmondott lecke, nem maradhat csak egy dogmatikai tétel, hanem szükséges, hogy megérintse a szívünket és átjárja belsónket, és aztán újra hangot adjunk neki, de már egészen másképp.

Zakariásból is így tör fel az Isten dicsőítése, amit nem tud visszatartani. Jézus Krisztus Urunk így mondja: „Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.” (Lk 6,45b) A „csordultig van” azt jelenti, hogy túlfolyik, túlárad, megszólal, megjelenik, kifejeződik. Nem lehet visszatartani. Jeremiás próféta ezt „csontjaiba rekesztett tűzként” éli ezt meg. Megpróbálja elnyomni magában, nem akar szólni az ÚR nevében, mert az emberektől

annyi bántást kapott miatta. Így ír erről: „Azt gondoltam: nem törődöm vele, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam.” (Jer 20,9)

Zakariás pap is kényszerű hallgatás után, amikor a Szentlélek feloldja némaságát, akkor nem tehet mást, mint Istent magasztalja, és bizonyosságot tesz arról, hogy „Meglátogatta népét az ÚR!”

Az adventi időszak 1. vasárnapján, az egyházi esztendő első napján, angyalföldi evangélikusként, hálát adunk Istennek azért, mert 120 éve tartották az első evangélikus istentiszteletet a mai 13. kerület területén.

Közgyűlési és presbiteri jegyzőkönyvi utalások szerint 1899-ben a pesti egyház hat hitoktatója vállalta a külterületeken, így az ún. külső Váci úton is az istentiszteletek tartását, majd az 1899. december 1-jén tartott presbiteri ülésen örömmel számoltak be arról, hogy „a megtartott istentiszteletek jól sikerültek, azokat igen kedvezően fogadták és szép számmal látogatták”. Ez éppen 120 évvel ezelőtt történt.

Miért tartották fontosnak azok a névtelen hitoktatók, hogy evangélikus istentiszteleteket tartsanak a külső kerületekben is? Meg vagyok győződve arról, hogy ugyanazért, amiért Zakariás óta mindig megszólaltak a Szentlélek által betöltött emberek. Nem tehették, hogy ne hirdessék az evangéliumot, arról, hogy meglátogatta népét az Úr, Jézus Krisztus által, aki által van ma is újrakezdés, bűnbocsánat, élet és üdvösség.

Legyünk hálások Istennek azokért az áldott hitoktatókért, és a Deák téri, Pesti Evangélikus Egyház lelkeszeiért, gyülekezeti elöljáróiért is, akik szintén felelősséget éreztek a külső kerületek evangélikusaiért.

Azért ülhettünk mi most ebben a templomban, mert a Szentlélek Úristen tüzet gyújtott emberek szívében, hogy hirdessék az evangéliumot ezen a területen is. Így lett aztán később idősebb Rimár Jenő személyében felelős missziói lelkesze, majd később temploma és önálló presbitériuma.

Lehet ma nekünk személyes imádságunk, ha felismerjük ebben az évfordulóban is, a Szentlélek által: *Áldott az Úr, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét.*

Grendorf Péter

Kazuális szolgálatok 2019

Akiket elkísértünk utolsó földi útjukon

Jézus mondja: „Az Isten pedig nem a holtak Istene, hanem az élőké. Mert az Ő számára mindenki él.” (Lk 20,38)

id. Pintér Károly (89)

Czinder Lajosné sz. Baranyai Mária (95)

Farkas Lajos Jenő (89)

Vígh Jánosné sz. Uhrin Magdolna (85)

Unger Györgyné sz. Gürtler Gabriella (87)

Akik a keresztség szentségében részesültek

Gyermekek

Jézus mondja: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket” (Mk 10,14)

Varga Brájen

Csábi Laura

László Julianna Éva

Németh Marcell

Lakatos Vanessza Ajsa

Csité László

Kemény Mihály

Petrik Panni

Frida Wien

Hübner Iván

Kőrösi-Szabó Lőrinc

Felnőttek

Jézus mondja: „Aki hisz és megkeresztelkedik üdvözülni, aki pedig nem hisz elkárhozik” (Mk 16,16)

Reiter Simon

Konfirmációi fogadalmat tettek

Gyermekek

Jézus mondja: „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt” (Mt 10,32)

Czene Máté Iván

Gáspár Balázs Áron

Gonda Zsombor Dániel

Lovas Panni Dóra

Nyerges-Bognár Barnabás

Piller Anita Petra

Szalczér Máté

Felnőttek

Jézus mondja: „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját” (Jel 2,10)

Petrik György

Akik házasságukra Isten áldását kérték

Jézus mondja: „Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza” (Mt 19,6b)

Balogh Marcell Zoltán – Boros Tímea

Ambrus Dávid – Bencze Anna Rebeka

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEINK

DECEMBER 24. KARÁCSONY ESTE
du. 3 óra: gyermekbarát istentisztelet

DECEMBER 25. KARÁCSONY ÜNNEPE
de. 8 óra: Frangepán utcai református templom: úrvacsorás istentisztelet,
de. 10 óra: úrvacsorás istentisztelet

DECEMBER 26. KARÁCSONY MÁSODIK NAPJA
de. 10 óra: úrvacsorás istentisztelet

DECEMBER 29. KARÁCSONY UTÁNI VASÁRNAP
de. 10 óra: istentisztelet

DECEMBER 31. ÓÉV NAPJA
du. 6 óra: hálaadó istentisztelet

JANUÁR 1. ÚJÉV NAPJA
de. 10 óra: úrvacsorás istentisztelet

JANUÁR 6. VÍZKERESZT ÜNNEPE
du. 6 óra: istentisztelet

Felhívjuk a testvérek figyelmét, hogy gyermekbarát szentesti istentiszteletünk minden korosztálynak szól, megjelenítéssel és igei üzenettel várunk mindenkit az alkalomra. Hagyományainkhoz híven kézzel fogható útravalóval is készülünk.

HÉTKÖZI ALKALMAINK

Magvetés Bibliakör Szerdánként 18 órától
Bibliakör nyugdíjasoknak – Csütörtökönként 10 órától
Baba-mama kör – Kéthetente csütörtökön 10 órától

VASÁRNAPI ALKALMAINK

Kisebbségi gyermekbiblikör
párhuzamosan az istentisztelettel
Nagyok gyermekbiblikör
párhuzamosan az istentisztelettel
Ifjúsági óra
párhuzamosan az istentisztelettel
Imakör
az istentisztelet után

Istentisztelet

Minden vasárnap 10 órakor a templomban, egyéb egyházi ünnepeken aktuális kiírás szerint.

Lelkészi hivatal

Állandó időpontban tartott **fogadóórát** – az iskolai órarendben tartott hittanórák miatt – **nem tudunk tartani.**

Keresztelő, esküvő, temetési szolgálat kérése kizárólag telefonos egyeztetés alapján lehetséges (+36-20-775-3964-es mobilszámon).

Lelkipásztori beszélgetésre szintén csak előzetesen egyeztetett időpontban van lehetőség!

Hittanoktatás

A kerület **általános iskoláiban** tartunk az órarendbe beépítve.

Körlevelünk évente három alkalommal jelenik meg.

Készült a Bookpress Kft. nyomdájában.

A szerkesztőbizottság tagjai: Csermely Péter, Grendorf Péter, Grendorf-Balogh Melinda, Győri Zsuzsanna, Káldyné Forgó Brigitta, Lencsés Ákos, Macher Tünde

Budapest-Angyalföldi Evangélikus Egyházközség

1134 Budapest, Kassák Lajos u. 22. 320-8207
<http://angyalfold.lutheran.hu>, angyalfold@lutheran.hu

Bankszámlaszám: 11713005-20456104

Grendorf Péter lelkész: +3620-775-3964, peter.grendorf@gmail.com
Grendorf-Balogh Melinda másodlelkész: +3620-770-3122,
melinda.grendorf@gmail.com
Németh Csaba orgonaművész, kántor: +3620-824-8600,
nemeth.csaba3@gmail.com